

Så er der også lige den lille detalje, at vi har fået ind, at er der en død periode, så er man faktisk i den situation, at begge parter har dagpengeret, i og med at man jo skubber sin dagpengeret, når der er en død periode. Så der er ingen tilfælde, hvor to går ud fra et job, og den ene ender er på bistandshjælp, mens den anden får fulde dagpenge.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det kan man ikke vide, for den ene kan være ansat på den allersidste dag i aktiveringsperioden, og dermed vil der ikke være nogen død periode, og så vil der heller ikke være nogen dagpengeret bagefter.

Men jeg spurgte jo i virkeligheden ikke hr. Ole Sohn, om det her var bedre end det, der var i forvejen, for det er vi jo fuldstændig enige om. Nej, jeg spurgte hr. Ole Sohn, om hr. Ole Sohn var i stand til – men jeg tror, vi vil vende tilbage til arbejdsministeren, når han kommer herop, og de andre forligspartier – at forklare, hvad det er for nogle vægtige argumenter, der er blevet ført frem i debatten, som skal indebære, at folk, der bliver ansat, man kalder det ordinært, alligevel ikke har noget så basalt som ret til at få dagpenge efter 5-6 års ordinært arbejde.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu er sådan nogle finanslovforhandlinger jo forhandlinger, og hvis ikke der i nogle forhandlinger fås indrømmelser, så kan man jo enten sige, jamen så går vi vores vej, eller også går man et skridt i den rigtige retning. Det har vi altså valgt at gøre, for vi har ikke 90 mandater. Derfor er vi gået et afgørende, smukt, rigtigt skridt fremad, og jeg er da selvfølgelig også glad for, at Enhedslisten har tilsluttet sig forliget, sådan at vi i fællesskab kan være med til at sikre, at vi bevæger aktiveringspolitikken i den rigtige retning.

Mogens Andreasen (DF):

Lad mig sige med det samme, at det foreliggende lovforslag i forhold til Dansk Folkepartis principielle holdning er en skævvridning.

Der er fra vores side ingen tvivl om, at de ledige skal i arbejde, men vi mener i modsætning til regeringens opfattelse, at de ledige skal i arbejdspraktik på det private arbejdsmarked og ansættes i et ordinært job på det private arbejdsmarked.

Hvis Dansk Folkeparti skulle støtte dette lovforslag, ville det i det mindste forudsætte en ligestilling imellem det offentlige og det private arbejdsmarked.

Vi finder regeringens vurdering af besparelserne ved gennemførelse af lovforslaget som værende ret usikre, og vi ønsker ikke at støtte den forsøgsordning.

Susanne Clemensen (CD):

Det lovforslag, der er til første behandling i Folketinget her i dag, er jo udmøntningen af en af dette folketingsårs vigtigste mærkesager for CD, som vi påpegede i CD's tale ved åbningsdebatten, og det er altså en del af aftalerne for finansloven for år 2000. Det er et skridt i retning af at realisere det, som vi forstår ved et rarere samfund.

Vores hovedpointe for oprettelse af servicejob har været for det første: Væk med den bevidstløse aktivering, der, uanset hvor godt indholdet af kurset måtte være, desværre ikke fører til beskæftigelse, fordi der stadig væk udøves aldersdiskrimination på det danske arbejdsmarked, og den aktivering føles utrolig nedværdigende.

For det andet: Lad staten give et ordentligt tilskud til oprettelse af gode, almindelige job i den offentlige sektor på almindelige løn- og ansættelsesvilkår, primært i pleje- og sundhedssektoren og på dagpasningsområdet i staten, amterne og kommunerne, i stedet for at bruge omkring 180.000 kr. pr. ledig årsperson til aktivering.

Endelig for det tredje: Lad os dermed være med til at forbedre det fysiske og psykiske arbejdsmiljø i den offentlige sektor, hvor servicejobbene tænkes oprettet, og ikke mindst forbedre det omdømme, som et servicejob i den offentlige sektor har.

Hvad angår det sidste, er det jo ingen hemmelighed, at vi har haft svært ved at tiltrække unge mennesker, der vil være social- og sundhedsassistenter, sygeplejersker osv., fordi jobbet er for hårdt i forhold til den løn, der tilbydes.

Men generelt kan man jo sige, at med denne her forsøgsordning gør vi, hvad vi kan, for at stat, amter og kommuner tænker lidt mere langsigtet på det her felt, for om nogle år, når vi for alvor kan mærke konsekvenserne på arbejdsmarkedet af de små ungdomsårgange, og en stor del af den offentlige arbejdsstyrke tilmed også skal på pension, skal det offentlige